

Fény sugar

Evangéliumi hitebraztó és hímélýtő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fété Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Balgatagok és restszívűek. Lukács 24: 13-35.

Az Úr Jézus meghalt a mi bűneinkért, feltámasztatott a mi megigazulásunkért, és a feltámasztási erőket készen tartja számunkra. Erről beszél nagypéntek és husvét ünnepe. Minden a miénk a gazdag, túláradó élethez. Az a kérdés, hogy ezekkel szemben mit teszünk? Az emmausi tanítványok tükröt állítanak elénk, amelyből megláthatjuk, hogy így ne tegyünk. Mit csináltak a tanítványok? Szomorú ábrázattal jártak. Azt olvassuk, hogy együtt ment velük az úton az Úr. Mivelünk is ott jár az úton az Úr. Amikor az ember szomorú, nem veszi észre, hogy az Úr velejár. Nem az igazságot látja, hanem emberekre néz. Botránkozik azon, hogy mások milyenek: nem értik meg, s úgy gondolja, hogy minden oka megvan a szomorúságra és panaszra. Nem vették észre a tanítványok, hogy az Úr velük jár, »megtartóztatának az ő szemekük«.

Az Úr azt kérdezi tőlünk is: Miért vagytok szomorú ábrázattal? Megkérdezi tőlünk sokszor emberek által is. Ilyenkor ezekben az emberekben keressük a hibát, azt gondoljuk, helytelenül vélekednek rólunk, nem tudják, hogy nekünk mennyi a bajunk és hogy minden okunk megvan a szomorúságra. Mi okod van néked arra, hogy szomorú ábrázattal járj? Az Úr feltámadott, minden kész, és te úgy csinálsz, mintha a halál volna az Úr.

Az Úr megmondja, hogy mi az oka annak, ha valaki ilyen ábrázattal jár: balgatag és restszívű. Bár jól belevésődne ez a két szó a szívünkbe: balgatag és restszívű. Mit szólnánk ahhoz, ha valaki a terített asztalnál éhen halna? És ugyanezt csináljuk lelki értelemben. Sokszor jöttek már hozzám azzal, hogy láttam-e, milyen szomorú egyik vagy másik. Szegény! Miért szegény? Hogy volna szegény? Restszívű! Miért sajnálnánk? Azért, mert haszontalan, büszke, hitetlen, hálátlan?! Az Úr mindent megtett érte, miért volna sajnálatraméltó? Az ilyen emberért imádkozhatunk, de sajnálni nem kell. Érzi, tudja, hogy megálázkodásra lenne szükség, de megnyugtatja magát: Nem tudom!

Minden készen van. Tanuljunk az emmausi tanítványok történetéből. Bűnöm az, ha nem bővölködöm Isten kegyelmi ajándékaiban, mert semmi sincs, ami gát lehetne és megakadályozhatna, csak a magam bűne. Arra pedig ott van az Úr Jézus drága, bűnt eltörlő vére. Jézus meghalt érted és a győzelem a tied. Úgy legyen!

† T. E. d. f. áhítata nyomán.

Bőjti találkozás.

Amíg úgy láttam Őt csak,
mint messze fénylő arcot,
Mely elmosódva, távol,
számomra ismeretlen,
Csak nézte, nézte némán,
hogy égő gyötrelemben,
Mint ontok fájó könnyet,
mint vívok szörnyű harcot,
S távolról láttam Őt csak,
nem nálam, nem mellettem,
Addig... még csak csodáltam Jézust,
de nem szerettem,
Akkor még nem szerettem!
Aztán... úgy láttam Őt meg,
mint mások hű barátját,
Mint mások lelke fényét,
életcélt mások útján,
De ez még nem segített
a lelkem terhén, búján,
S szemének fény sugarára...
éreztem, rajtam átlát,
S hogy én is rátaláljak,
vágy ébredt véghetetlen,
S kerestem lázas szívvel,
soká, de — nem szerettem,
Még akkor sem szerettem!
S egy bőjti estén egyszer...
másképp jelent meg nékem
Szegény és szenvedő volt,
fájdalmak útját járta,
S elmondta, értem szenved,
hogy lelkem hű barátja,
Átvette súlyos terhem,
oszlatta szenvedésem.
S egyszerre... könnyűvé lett
nyomasztó, nagy keresztem,
S e döntő pillanatban...
a Krisztust megszerettem,
Óh, végre megszerettem!
Derűs, borús napokban
azóta. Véle járok,
S hogy bőjti nagy királyom,
mit tett az életemben,
Óh, mint szeretné zengni,
világgá zengni nyelvem!...
A legszebb szó is árnyék,
a legszebb ének gyöngye,
S míg emberi erővel,
érezem, hogy lehetetlen,
Az öröm, mely lényéről
azóta rámsugárzik,
Beszéljen az helyettem,
óh, zengjen az helyettem!...
Haluszka Rózsa.

Vele én is élek.

Milyen szomorú nagyszombatja volt Péternek összetört szívvel, bűnterhelten, hiszen megtagadta az ő Urát! De amikor husvét reggel ő kapta az első üdvözlést a békesség Fejedelmétől és amikor az Úrnak szeme kegyelemmel telve rajta nyugodott, akkor a mély fájdalom öröme változott, hogy van Megváltója és bizonyossága lehet az Ő kegyelméről. A tanítvány maga is mély sírból támadt fel, új emberré lett és ezért hagyta el ajkát a legszebb husvét ének: »Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által« (I. Péter 1:3). Így ujjongott Péter: »Jézus él, és Vele együtt én is élek.« És vajjon nem ujjonghatott-e Péter? A feltámadás csodáját a maga életén és szívéen tapasztalta meg. A mély bukásból boldog megtérésre ébredt az Úr tanítványa. Az még nem Vele él, aki engedi, hogy a szívét a gondok lenyomják és szemét a könnyek elborítsák, hanem az, aki boldogan tudja mondani: Krisztus az én vigasztalásom, ezért ujjong a szívem: Jézus él és én is Vele. Az még nem él Vele, aki a bűnök sírjában van, csak az, akit az Úr onnét új életre ébreszthetett. Annak a számára husvét öröm és husvét ujjongás az egész élet: »Jézus él, Vele én is élek!« *Hallelujah! Ámen.*

Feltalálók.

Európa országaiban ismert egyetemi tanár volt. Egy egyetemi ünnepség alkalmával összegyűlt hallgatóság és hetvenöt tanár jelenlétében elmondta, hogy most amikor elérte tudományos működésének tetőfokát, mielőtt pihenni térve visszatekint elmúlt életére, szükségét érzi annak, hogy valamit mondjon: Ami életének minden nehézségén, harcán, megkísértetésében keresztülsegítette, nem az az Ige volt: »Hi-

szek», hanem hogy: »Tudom, hogy az én Megváltóm él!«

Ezek közé tartozott Michelangelo is, aki minden idők egyik legnagyobb művésze volt.

Igy szól: »Nem az ecset, sem a véső nem tud nekem nyugalmat adni, csak Istennek a szeretete, amely a keresztfáról felém tárja irgalmasságának karjait.«

Krisztus feltámadott, † valóban feltámadott!

Ezekkel a szavakkal üdvözlik egymást husvét reggelén az orosz keresztények.

Hallatlan köszöntés ez, mert halatlan ténynek a megállapítása. Gondoljuk meg: egy vándorprédikátor három éven át keresztül-kasul járja Palesztinát. »Nincs hova fejét lehajtani, akkor amikor a rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészük« (Máté 8: 20). A saját szülővárosából kiűzik (Lukács 4: 29). A nép legalacsonyabb rétege közt jár-ke-l s a vámszedők asztalánál ül (Lukács 15: 2). Csodálatos cselekedeteket visz véghez, amelyeken az egész sokaság elálmélkodik (Máté 12: 23). Belzebubbal kell hogy kapcsolata legyen, mondogatják (Lukács 11: 15). Végül is a nép főemberei nem nézhetik ezeket a dolgokat. Megostorozzák, kigúnyolják, megköpdösik (Máté 27: 27—30). Azután kényszerítik, hogy a saját keresztjét vigye (János 19: 17) és a városon kívül, a Koponya helyén, amelyet héberül Golgotának hívnak, megfeszítik. Órák hosszat tartó szenvedés után kilehelli lelkét. Egy gazdag ember könyörületességből a maga sírjába helyezi (Máté 27: 60). Az ellenségei lepecsételik a sirt és őrizőket állítanak elé (Máté 27: 66). Azt gondolják, hogy végre nyugtunk lesz. Minden elmúlt. A Sátán győzött.

De mi történt: a názáreti Jézus követői néhány hét múlva újra előjönnek. Beszédeket tartanak, csodákat tesznek, mint az ő Mesterük. Mi ad nekik ehhez bátorságot? Ők maguk mondják és mondják újra

meg újra: *Krisztus feltámadott, valóban feltámadott!*

A tanítványok is azt gondolták először, hogy mindennek vége. És mégis *Krisztus itt van!* Ő, akit az ellenségei halálba vittek, ott áll a tanítványai előtt fenséges nagyságában. A 33 év alatt a jászol és kereszt között el volt rejtve a fensége. Csak azok látták, akiknek a szemét Isten megnyithatta. De most lehullott a lepel. Fensége nyilvánvalóvá lett. Valami csodálatos fény övezi. S ennek a fénynek egy sugára odavetődik a tanítványok sötét, reménytelen útjára, átformálja az életüket és új alapra helyezi.

Mit jelentene más husvét, mint azt, hogy Jézus Krisztus valóban Isten és az is marad? Nagypénteken, látszólag, a Sátán győzedelmeskedhetett Isten felett, de husvétkor Isten győzött a Sátán felett. »Elnyeletett a halál diadalra. Halál, hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által« (I. Kor. 15: 55—57). »Eltemettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk« (Róma 6: 4). A Sátánnak nincs többé hatalma felettünk, amíg mi a feltámadott Úr Jézushoz tartozunk. Ezt tudjuk, mert Krisztus feltámadott. Valóban feltámadott. Ő a győztes és minékünk részünk lehet az Ő győzelmében. Ez vigasztalhatja meg a mi csüggedő szívünket.

Feltámadott.

Oroszországban történt: Egy öszszejeövetelen az istentelenség egy képviselője Krisztus-ellenes beszédet tartott. Amikor befejezte, egy orosz keresztyén pap kért szót. Megengedték néki azzal a kikötéssel, hogy röviden beszéljen. A fiatal lelkész csak ennyit szólt: »Krisztus feltámadott!« Erre az egész hallgatóság ajkáról felhangzott a visszhang: »Valóban feltámadott!« A haldokló orosz egyházban hangzott el ez a kiáltás. Sírokból és sírok felett, de ez a hang nem fog soha elhallgatni, mert ez a halál meggyőzőjének a hangja. Az a fiatal lelkész bizonyosság-tételét életével fizette meg, de *Krisztus él! Krisztus uralkodik! Krisztus győz!* és az övéit nem hagyja el — sem életben, sem halálban! El fog jönni az a husvét reggel, amikor Ő, a győzedelmes Úr, minket feltámaszt és az Ő birodalmába visz. Erre várunk. Ehhez közeledünk. Ebben reménykedünk.

„Ha . . .“

Vannak tények, melyeket borzongás nélkül el sem tudunk képzelni.

Ha például csak egy fél percre is megszűnnék a föld vonzóereje — mi történnék? El sem lehet képzelni. A föld forgása következtében elsodrónánk, a tenger elborítaná a földet. . .

Vagy, *ha* a golfáramlat irányt változtatna, a golfáramlat, amely a déli öv melegét északra viszi — mi történnék? Európa megfagyna, kihalna.

Pál apostol, aki általában nem a képzelet világában él, egyszer mondott egy ilyen »*ha*«-t — egy olyan »*ha*«-t, amelynél rettenetes félelem szállja meg szívünket:

Ha Jézus fel nem támadott volna...! Mi történnék akkor? Akkor a világ Megváltó nélkül maradt volna. Akkor nem tudnánk semmi bizonyosat Istenről, akkor hiába keresnénk, akkor nem lenne üdvösségünk, békességünk Istennel, akkor nem lenne

vigasztalás a haldoklók számára, akkor mindenki balga volna, aki Jézusban hitt és háromszorosan balga, ha Érte meg is halt.

Pál apostol azt mondja I. Kor. 15-ben: »*Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitek is. . . még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek.*«

Mindegyikünknek volt már rossz álma és amikor felébredtünk, és még annak a hatása alatt voltunk, örömmel mondtuk: »Hiszen ez nem is igaz. Ez nem történt meg, csak álom volt!«

Igy volt Pál apostolnál is: Mint egy rossz, rettenetes álmot taszítja el magától ezt a »*ha*«-t. »Ámde Krisztus feltámadott!« Hála Istennek! Jézus él! Élő Megváltónk van! Isten kegyelme lehajol hozzánk; üdvösségünk, békességünk van Istennel. Van vigasztalás a haldoklók számára Jézus Krisztusban.

Istennek legyen hála: Krisztus feltámadott a halottaiból.

Hiszel?

Hiszel a feltámadott Úr Jézus Krisztusban? Az Ő szeme rajtad nyugszik; örülsz ennek? Sokan ünnepelnek husvétot, akiknek a szíve megtelne félelemmel és rettegéssel, ha a feltámadott Úr Jézust meglátnák. Sokan mondanák, ha becsületesek lennének: szeretném, ha nem lenne feltámadott Úr Jézus és sohasem akarom látni. Hiába szólsz így, nem használ semmit, te Őt bizonyosan meg fogod látni. Az Úr Jézus maga tesz róla bizonyosságot: »Eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.« Ján. 5: 28, 29.

Hogyha te a feltámadott Krisztust elfogadod, Őnéki magadat mindenben aláveted, Benne megnyered bűneid bocsánatát, békességet Istennel, — Isten gyermeke leszel. De ha úgy

akarsz élni, hogy nem törődsz a feltámadott Krisztussal, akkor a lelked halott lesz. A testi halál után következik az ítélet. Meg nem menekülsz.

Az Úr Jézus feltámadása tény. Az is tény, hogy minden ember a feltámadott, mindenütt jelenlévő Úr jelenlétében él, gondolkodik, beszél és cselekszik. A Feltámadott szeme úgy beelát a szívedbe, mintha üvegből lenne. Minden gondolatodat, minden kívánságodat ismeri.

Boldog ember az, aki Jézusban hit és bűnbánat után örök életet nyer.

„Asszony, mit sírsz?”

Évekkel ezelőtt egy képet láttam. Mély sírgödör előtt egy gyászos nőalak. Előrehajol, tekintete keresztül akar hatolni a sír homályán. Arcában, tekintetében annyi a fájdalom. Amint a képet nézem, mintha meg-elevenednék a nőalak. Szinte tusakodni látszik a sír kérlelhetetlen sötétjével. — Miért, miért? Hol van az, aki mindenünk volt, szívünk minden reménysége, öröme. Tegnap még halott volt, a mi drága Mesterünk, de a mienk volt, ma már a halott Mester sem a mienk!

Volt-e már neked is drága halottad? Érezted-e már azt a fájdalmat, amikor beteszik a koporsóba, a koporsót a halottas kocsiba és megindul lassan, kérellelhetetlenül a gyászkosci. És te úgy szeretnéd viszatartani, megfogni, belekapaszkodni: ne, jaj még ne, még hadd maradjon a tied! Ha halott is, ha hideg is, ha néma is, de a tied. S te leborulhatsz mellette, szólhatsz hozzá és úgy érzed, hogy az a néma ajak megszólal, az a szív, az a drága szív, amely az orvosi tudomány szerint megállt, még mindig dobog, néked dobog, érted dobog. Testvérem, ha ezt érezted már, és — ki ne érezte volna —, akkor megérted Mária fájdalmát, Mária könnyeit, Mária végtelen szomorúságát.

De amint tovább nézem a képet, egyszerre még valakit látok. Egy fehér alak, arcáról végtelen szeretet

sugárzik és ebben a szeretetben anynyi a szánalom, a szomorúság. Ő Máriát nézi, Mária pedig az üres sírgödört. Ő látja Máriát, de Mária az üres sírgödörben csak önmagát, a maga elvesztett reménységét, tönkrement, eltékozolt életét látja. Tekintetét nem tudja felemelni és amikor felemeli is, könnyei elvakítják és nem ismeri meg Őt, a Mestert.

Idáig a történet...! Nem ismered rá? A te történeted. Be sokszor álltál már, álltam már sírgödör mellett. Be sokszor temettünk már halottat is, élőt is. Be sok reménység, öröm, terv, álm szállt már a sírba. És te mindig mélyebbre és mélyebbre hajoltál és mindig jobban sirattad — önmagadat. A Mestert sem láttad, a Mestert sem ismerted meg. De Ő igen. Ő lát. Szeme rajtad. Szíve nálad. Szeretete, részvéte veled.

»Asszony, mit sírsz?» — És azután mondá néki: »Mária!«

Téged is néven akar szólítani most husvétkor. Ismeri életedet, látja könnyeidet. Tudja, hogy a könnyeidtől nem látod Őt és szól: »Mit sírsz?» — »Mária!« Kaphatnál-e ennél nagyobb husvétai ajándékot? Neveden szólít és ebben mennyi biztatás, mennyi szeretet van! Lásd meg a könnyeken keresztül is, halld meg a fájdalmak között is az Úr szavát és felelj, felelj azonnal: »Rabboni!«

Testvérem, hogy a kép azóta hova lett, magam sem tudom, de hogy a Mester sokszor szólalt meg azóta mellettem a mindennapi élet kisebb-nagyobb kísértései közt, a szenvedések kohójában, vészben, viharban, hogy: »Mária« — és én ujjongva feleltem, hogy: »Rabboni!« — azt tudom.

Dr. F. M. d. j.

*Örvendelez hír jött ma angyalszárnyon
Minden ajakról szent zsolozsma szálljon;
Édes zengéssel töltse be a tájt:*

Az Úr feltámadt.

Látogatás Gandhinál.

Stanley írja: Gandhi szobájában a földön ültem és hallgattam Gandhi beszédét, amikor egy kis csoporthoz szólott, akik különböző hitűek és nemzetségűek voltak. Tekintetemet nem tudtam levenni egy kis képről, amely éppen a feje fölött függött. Árnyék volt a szobában és így a kép alig látszott. Úgy véltem, hogy Krisztust a keresztfán ábrázolja. Olyan különös volt! — A Megfeszített képe egy hindu szobában! — Miközben Gandhi beszélt, az ablak körül lengedező szellő a képet a világoosság felé fordította. A napfényben megláttam: valóban a megfeszített Krisztus képe volt. Mikor Gandhi beszédét befejezte, kért minket, hogy énekeljünk együtt egy éneket. »Mit?« — kérdeztük. — »Ha a keresztre néz szemem, Melyen a menny királya halt...« — mondta. És ott ültünk együtt: hindu, mohamedán, keresztyén és akik közülünk tudták, énekeltek az éneket, amelyek mély értelme még soha így meg nem világosodott előttem. Ezt a pillanatot soha nem tudom elfelejteni. Azóta is, ahányszor eszembe jut, szívemben fölcseng az ének:

Ha a keresztre néz szemem,
Melyen a menny királya halt,
Legdrágább kincsem megvetem,
Meg gőgöm is könnyezve rajt'.

Hajdan és most.

A madagaszkári első misszionáriusok munkája folytán ébredés keletkezett a benszülöttek közt. Sok lélek találta meg az ő Megváltóját. Egy keresztyén hajóskapitány megkérdezte a pógány törzsfőt, mi indította arra, hogy keresztyén legyen? A törzsfő így válaszolt: »Az egyik közülünk azelőtt tolvaj volt, a másik iszákos, a harmadik rossz férj és apa. Most már nem tolvaj, nem iszákos, nem rossz apa, hanem rendes, becsületes emberek. Mind-egyik megtért, kapott a lelke számára valamit, amitől más ember lett.

Ezt láttam és vágytam arra, hogy ez a titokzatos erő bennem is munkát végezzen.« A törzsfő helyesen ítélte. Az Evangélium Istennek ereje, feltámadási erő, amely mindenkit megment és átformal, aki hisz benne.

„Tudom, hogy az én Megváltóm él!“

A római arénában, ahol a keresztyének vértanúhalált szenvedtek, a nép üdviválgását, az oroszlanok ordítását túlharsogta a haldoklók örvendő bizonyágtétele: »Tudom, hogy az én Megváltóm él!« Az inkvizíció idején ezt suttogták az irtózatatos börtönökben és a máglya tűzében égő vértanúk ajkáról ez hangzott. Ezt mondták haldoklók, miközben szemük világa megtört és ebbe kapaszkodtak fiatal keresztyének, fehérek és feketék, a kísértések idején.

Oh, milyen kegyelem: »Tudom, hogy az én Megváltóm él!«

Ezt mondják most is a husvétii harangok országszerte. Nem akarod meghallani, testvérem? »Hallom« — mondod, — »és mégse hallom. Nem tudom hinni, a szívem kökemény.«

Tudd meg: a te köszívedbe is be akar hatolni a boldog husvétii bizonyosság: »Tudom, hogy az én Megváltóm él!« Igen, ez lehetséges. És Ő azt akarja.

Évekkel ezelőtt husvétkor egy külföldi városban voltam. Az egyik hirdetőoszlopon nagybetűs felíratot láttam: »Segíthet-e halott ember rajtunk?« Az Úr Jézus Krisztus ellenségei tették oda. Igazuk van. Egy halott ember nem tud rajtunk segíteni. De hisz nekünk nem a halott Úr Jézussal van dolgunk, hanem az élővel, akinek az uralma örökkévaló.

Jézus valóban él. Ő ma is Megváltó, aki velünk van ma is minden napon és mellettünk megy. Akivel beszélni tudunk és akiben hihetünk. Egy templom előtt mentem el. Homlokzatán azt láttam: *Jézus él! Jézus győz!* Vajha ez lehetne most husvétkor mindannyiunk személyes élmenye: *Jézus él! Jézus győz!*

TUDAKOZZÁTOK AZ ÍRÁSOKAT!

Apr. 16. II. Sám. 12:13—25. Lk. 23:36—53.
 »Békesség néktek.« Jól ismert, drága köszöntő szavak a Mester ajkairól. Most csodálkozást, ijedelmet váltott ki a tanítványokból, nem tudják elhinni, hogy az Úr valóban feltámadt, amint előre megmondotta. Milyen sok türelemmel és szeretettel tanítja őket most is, míg végre megnyílnak lelki szemek, megértik az írásokból, hogy: »Igy kellett szenvedni a Krisztusnak és harmadnapon feltámadni«. Tanítványaira ruházta a nagy missziói feladatot is: »Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai«. Testvérem, ez a parancsolat neked is szól. Milyen bizonyosságot teszel az Úrról?

Apr. 17. Róm. 1:1—17. Ezékiel 2:1—3, 11.
 Az Úr dicsőségének látása megijesztette Ezékielt, de amint megszólította Isten, megbátorodott, hű szolgaként állt Isten elé, hogy meghallja a parancsot. Maga az Úr erősíti, biztatja, készíti a nagy feladatára: ítéletet kell hirdetnie, meg kell hallania a pártos népek az Úr izenetét. — Tudja jól az Úr, hogy Izráel népe nem akar hallani az igazság útjáról, meg sem fáradt el, újra és újra szóló prófétái által a néphez. Vajjon nincs-e így velünk is? Hányszor szólott a mi magyar népünkhöz, hányszor szólott külön-külön mindannyiunkhoz. Mit feleltünk az Ő hivo szavára?

Apr. 18. Róma 1:18—32. Ezékiel 3:16—21.
 A prófétát órállónak is nevezik. Magasabb nézőpontból kell figyelniök az eseményeket, de figyelmeztetniök kell a veszedelmre a reájuk bízott lelkeket is, hogy senki meg ne haljon a bűnében figyelmeztetés, intés nélkül. Ezt kívánja Isten igazsága és irtalmassága. A prófétának nagy felelősséggel kellett végeznie ezt a munkát. — A mai ember mennyire nem gondol erre! Hányan mennek át az örökévalóságba és nem békéltek meg Istennel. Nem mondta meg nekik senki, hogy bűnösök, hogy az Úr Jézus Krisztuson keresztül vezet az út a mennyei Atya szívéhez. Kit terhel a felelősség? Engem is, téged is, ha nem teljesítjük komolyan az Úr parancsát a lelkekkel szemben.

Apr. 19. I. Móz. 32:22—31. Ezék 13:1—16.
 A hamis próféták nem Isten izenetét, hanem saját gondolataikat, érzéseiket, reményeiket, talán gyakran hazafias lelkesedésüket vitték a nép közé. Nem állottak a törések mellett, nem építettek falat Izráel háza körül. Azért nem is lesznek beírva az életnek könyvébe. Békességet hirdetnek, holott nincs békeség. Ahelyett, hogy a hiányokra, a repedésekre figyelmeztetnék az embereket, kegyes szókkal bemázolják, s azok azt hiszik, hogy rendben van minden. A hamis próféták beszédét sokkal inkább elhiszi a nép, mint Isten küldötteinek szavát.

Apr. 20. Ján. 20:19—31. Ján. 21:15—19, I. Ján. 5:1—5. I. Pét. 1:3—9. Ezék. 14:12—23.
 Mily megrendítően komolyan veszi az Úr az elpártolás bűnét. Ember nem tud segíteni embertársán, mikor Isten kinyújtja sujtó kezét a népre. Bekövetkezik a büntető ítélet: éhség, vadállatok, háború és pestis. Noét, Dánielt és Jóbót kegyes embernek tartották, de Isten még ő érettök sem kegyelmezett volna meg az elpártolt népek, még a saját gyermekeiket sem szabadíthaták volna meg, ha ezek elpártoltak volna. Ha Jeruzsálemből mégis megmenekülnek némelyek, nem igazságuk miatt van, hanem azért, hogy ezeknek (a fiak és leányok) viselkedéséből meglássa a nép, hogy az Úr igazsággal ítél Jeruzsálem fölött. — Testvérem, erzed-e, látod-e, mily rettentő következménye van annak, ha valaki elpártol az Úrtól?

Apr. 21. Zsolt. 18:32—37. Ezék. 15:1—8.
 Mily meglepő a hasonlat! Bármilyen értékes és nemes is a szőlőtöke, a fája nem valami különös. Sokkal értéktelenebb az erdő fáiánál, mert még egy faszegét sem lehet belőle készíteni, csak tüze alkalmas. Izráel országát említi ebben a hasonlatban az Úr. Az ország két része: Izráel és Júda elpusztultak már ebben az időben, csak Jeruzsálem állott még, de már ez is megrongálódott. Nem töltötte be Izráel népe azt a hivatást, melyet rábizott az Úr. Nem volt olyan a nép élete, hogy a szomszéd pogány törzsek azt láthatták volna meg, hogy hatalmasan cselekszik velök az Úr.

Apr. 22. Róm. 2:1—11. Ezék 18:1—4, 20—32.
 A fogsagra nurcolt zsidók között az a téves felteguás uralkodott, hogy őket atyáik vétke miatt sujtja Isten. A maga bűnét nem látta senki sem. Ezékiel hangsúlyozza, hogy mindenki a saját bűnéért felelős az Úr előtt. Mindenki maga dönt saját sorsa felett. Az apa kegyessége nem használ az elpártolt fiúnak, sem a kegyes gyermeknek nem árt az apa gonoszsága. Isten mindenkit saját cselekedete szerint ítél meg. A megtérő bűnösnek megbocsát. — A zúgolódóknak, elégedetleneknek azt mondja a próféta: Isten mindenkinek érdeme szerint fizet. Az emberek nem tudhatják, hogy micsoda változás mehet végebe egy emberi szívben. Mindenkinek hinnie kell, hogy Isten igazságosan cselekszik. Te így látod-e mindenkor?

Apr. 23. Róm. 2:12—16. Ezék. 22:23—31.
 Szomorú helyzetbe jutott a pártos Izráel náza! A prófétákról ezt mondja az Úr, hogy olyanok, mint az ordító oroszlan, mely ragadományt keres; a papok törvénnyellenesen cselekszenek, a szombatot sem tartják meg, nem tanítják a népet, ahogyan kellene; az előljárók készek vért

ontani, lelket elveszteni, hogy nyeresz-
kedhessenek... Vigasztalan a helyzet,
mert nincs egy ember sem, aki imádkoz-
nék a népért. Megdöbbenő egy népnek
a sorsa, ha a megpróbáltatások idején
hiányoznak a hű örök és az imádkozók
csapata.

Apr. 24. Róm. 2:17—29. Ezék. 24:16—27.
»Szemeidnek gyönyörűségét.« Így fejezi
ki az Ige a hazastárs iránti szeretetet. A
proféta feleségének hirtelen halála is a
profétai tisztet szolgálta. Mint ahogy Isten
szolgájának mindennel világitani kell,
még azzal is, hogyan hordozza a családi
örömök és szomorúságot. — A fogoly
zsidók is nagy nehézségek előtt állottak:
a templom, mely eddig reménységük és
büszkeségük volt, elesik; gyermekeik, kik-
től elváltak, a fogságbahurcoláskor, meg-
halnak. Oly nagy a bánat és szomorúság,
hogy néma kétségbeesés üli meg a szí-
veket. — A proféta elmondja, hogy miért
történik minden. Az Úr azonban nem
hagyja el ebben a nyomorúságban a lel-
keket, megígéri a jobb jövőt.

Apr. 25. Róm. 3:1—8. Ezék. 33:1—9.
Jeruzsálem elpusztult, a nép nagy ré-
szét fogságba hurcolták, Babelbe, az ott-
honmaradtak közül sokan kivándoroltak
Egyiptomba. Az Úr a megrepedt nádat
újra fel akarja egyenesíteni az üdvösség
által, melyet szerez népének, ha megtér
bünéből. A proféta hivatása hasonlít az
örök hivatásához a háborús időkben. Ha
a profétát Isten ilyen szolgálatra hívja
el, a népnek figyelnie kell rá s meg kell
értenie, hogy másként nem tehet. Vajjon
te megérted-e, hogy vezetőid javadat
akarják s hordozzák érted a felelősséget
az Úr előtt?

Apr. 26. Zsolt. 23. Ezék. 33:10—16. Mily
nagy volt a kétségbeesés a nép
között Jeruzsálem pusztulása után, mintha
már nem volna semmi kilátás a szabadu-
lásra. Pedig van egy út, az Úrhoz való
megtérés útja. Mily ragyogóan emelkedik
ki Ezékiel hite kortársai sötét kétségbe-
eséséből, amikor ezt mondja nekik Isten
üzeneteként: »Elek én, ezt mondja az Úr
Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen
halálában, hanem, hogy a hitetlen meg-
térjen útvjáról és éljen.« Milyen kegye-
lem, hogy ez az út ma is nyitva van mind-
azok előtt, akik vágnak az Úrral való
közösségre.

Apr. 27. Ján. 10:12—16. Ján. 14:1—6.
I. Pét. 2:21—25. Efez. 2:4—10. *Ezék 34:*
7—16. Mily szigorú ítéletet mond az Úr
a hűtlen pásztorokra. A juhokat elraga-
dozták a vadállatok, mert nem ügyeltek
a nyájra, önmagukat legeltették. — A
sötét, zivataros időben elszéled a nyáj,
de a pásztor újra megkeresi őket. Így
tesz az Úr is népével. »Az elvesztett
megkeresem, az elűzöttet visszahozom...
Ezt cselekszi Isten szent Fia által ma is:
összegyűjti az elűzöttet, az egybegyűj-
tötteket Igéjével és a sakramentommal, a

betegeket, gyengéket különös hűséggel
gondozza. Nem vesztet el senki, aki ki-
nyújtja kezét az Úr szabadító jobbja után.

Apr. 28. Zsolt. 18:47—51. Ezék. 34:20—31.
Az Úr pásztorot ígér az övéinek, aki vezeti,
igazgatja őket. Ez a pásztor az Úr Jézus
Krisztus lesz. A vezetést Isten magának
tartja meg, de az ő szolgája által gya-
korolja. Ekkor teljesedik be Isten né-
pén a békességnek, áldásnak, dicsőségnek
ideje. Mikor mindenki meglátja, hogy az
Úr az ő Istenök. Plántarövidet támaszt
az Úr, felékesítve minden áldással az ő
népe számára. Nemcsak Izráel, hanem az
egész emberiség számára szól. Isten ren-
delete. Jó annak, aki a nyomorúságokon
keresztül fel tud tekinteni az Úrra és bízó
szívvel várja a szabadulást.

Apr. 29. Róm. 3:9—20. Ezék. 36:1—15.
Az Úr gondot visel népéről továbbra is.
Az ítéletet végre kellett rajta hajtania,
hogy megláthassa saját bűnet és igazán
megtérjen az élő Istenhez. A szomszédos
pogány népekre is eljön az ítélet, Izráel
hegyei azonban zöldelni és virulni fog-
nak. — Vajha megmaradt volna a nép
Isten félelmében, ezekből a nyomorúsá-
gokból nem érzett volna semmit. Mindig
ott kezdődik a baj, mikor az ember el-
hagyja az Urat és a saját útjait akar
járni.

Apr. 30. Róm. 3:21—26. Ezék. 36:16—27.
Izrael külső és belső megújulása egyedül
az Úr kegyelmének munkája. Ez a ke-
gyelem munkálja Krisztus által a mi üd-
vösségünket is. Az ujjászületés ott kez-
dődik, hogy az Úr megváltoztatja az élet-
telen, hideg, kemény, érzéketlen szívet,
melynek minden cselekedete önzés és a
világ keresése. Az ő lelkét ársztjára foly-
ton reánk. Megkezdődik a Szentlélek ál-
dott, megújító munkája, ha igazán enge-
dünk neki.

K. E. d. t.

Nagy a különbség.

Egy evangélista figyelmeztette ke-
reskedő barátját, hogy csak Jézus
menthet meg bennünket a kárhözát-
tól, mert Ő elvégezte a Golgotán
a mi üdvösségünket, — csak higy-
jük el és fogadjuk el azt. A keres-
kedő azonban a vállát vontja és köny-
nyelműen így szólt: »Kedves ba-
rátom, a keresztyénség az keresz-
tyénség és az üzlet, az üzlet. És
ez kettő!« »Igen« — mondotta az
evangélista szomorúan, »a pokol,
az pokol és a mennyország, az
mennyország, — és ez is kettő!«